

Jeg skal tillade mig i denne Anledning at oplyse min Mening ved Exempel af nogle Talsførrelser betræffende dette Forhold. Jeg erindrer nu ikke ganske nøie Aarene, men for omtrent 10—12 Aar siden, da jeg kom til den Egn, hvor jeg nu boer, var den almindelige Løn for en Tjenestefarl c. 25 Rd. eller mellem 20 og 30 Rd. om Aaret; den almindelige Dagløn var dengang om Sommeren 24 $\frac{1}{2}$ daglig og om Vinteren 6—8 $\frac{1}{2}$ daglig, Alt paa Huusbondens Kosti. Dengang kostede Rugen omtrent 4 Rd. Tønden, og, for at nævne en anden Fornødenhedsartikel, Flest kostede c. 8—10 Mk. Lis pundet. Nu derimod i det sidste Aar har Lønnen for en almindelig Arbejdsfarkl — jeg siger udtrykkelig en almindelig Arbejdsfarkl — fra den foregaaende til næste Paaste været c. 70—80 Rd.; Sommerlønnen for en Daglønner har været 3—4 Mk. daglig, Winterlønnen 1 Mk., Alt paa Huusbondens Kosti; — og iaar har Rugen, idetmindste i vor Egn, kunnet kjøbes for c. 6 Rd. 3 Mk. og Flestet har kostet i det Høieste 16 Mk. Lis pundet. Naar man nu sammenligner disse Talsførrelser, vil Enhver let kunne see, hvor særdeles meget gunstigere Forholdet mellem Arbejdslønnen og Fornødenhedsartiklerne stiller sig iaar end i tidligere Aar. Jeg er nu vel overbevist om, at disse Talsførrelser ikke passe ganske nøiagtigt over hele Landet, men jeg er dog tillige vis paa, at, naar Enhver, som er her tilstede, og som kender til disse Forhold, vil nævne, hvad Arbejdslønnen har været i noget foregaaende Aar, og hvad Fødemidlernes Præis dengang var, og sammenligne det med Arbejdspriserne og Fødemidlernes Præis iaar, saa vil der ikke findes noget saa gunstigt Aar for Arbejderne som det sidste. Naar jeg før sagde, at jeg antog, at Forholdet i Fremtiden ikke vilde blive bedre, saa støtter jeg dette paa, at Enhver veed, at Arbejdslønnen er bragt op til dens nuværende og vistnok altfor store Høide ved tildeels forbigaaende Forhold; navnlig ved Krigen og maaskee ogsaa ved temmelig store Arbejdsforetagender. Men Krigen er jo nu ophørt, og de offentlige Arbejder ville vel ogsaa efterhaanden noget aftage, og derfor vil Arbejdslønnen ogsaa lidt efter lidt bringes noget ned igjen. Derfor siger jeg, at der iaar

mindst af alle Aar er Anledning til en saadan Lov som denne. Jeg opponerer navnlig mod denne Lov, fordi den fremtræder som en Dyrtidslov. Jeg troer, som bemærket, at denne Lov for det første er ubetimelig; men jeg troer ogsaa, at der ligger noget meget farligt i, at den just fremtræder saaledes, at det skal hedde sig, at man ifølge Omstændighederne er nødt til ved en Dyrtidslov at hjælpe paa Arbejdsklassen. Dersom det, Løven tilsigter, fremtraadte paa en anden Maade, skulde jeg ikke have saamget mod den; hvis det f. Ex. fremtraadte saaledes, at der gaves Sogneforstanderskaberne en almindelig Bemyndigelse til under ganske særdeles Forhold at kunne understøtte overordentlig værdige og trængende Personer i Kommunen, uden at lade de efter Fattiglovgivningen bestemte Betingelser indtræde, da skulde jeg ikke have noget imod, at en saadan Modification af vor Fattiglovgivning blev tilstedet; men at dette gjenføres ved en saadan temporair Lov, som man nu kalder en Dyrtidslov, det maa jeg være imod.

Bruhn: Jeg har en Mistanke om, at Nogle i den foreslaede Lov ville finde et Middel til at tvinge saadanne enkelte formuende og rige Folk, — hvoraf der vel findes nogle overalt, — der ikke ere villige til at bidrage deres Part til slike Understøttelser. Den Tanke ligger temmelig nær, at det kunde være godt at tvinge disse Folk; men jeg troer ingenlunde, at de, hvis Hjerte er saaledes bundet til Pengene, bør paa denne Maade tvinges til at bidrage. Det vil i alt Fald dog neppe være betydeligt, som deres Bidrag vil udgjøre, og det kan vist godt erstattes ved de frivillige Bidrag. Det vil heller ikke virke godt for dem, der skulle hjælpes, ligesaa lidt som det i det Hele vil virke godt. Jeg troer nok, at disse Folk ved denne Lov kunne tvinges, men jeg troer ikke, at det kan være Ret at tvinge dem paa denne Maade, ligesom man da heller ikke vilde see dem med Glæde give deres Bidrag.

Boserup: Den sidste arede Taler yttrede at han frygtede for, eller mistænkte endogsaa flere — jeg veed ikke, om det var det nærvæ-